

REALIZIRAN PROGRAM KD TABOR ZA LETO 2016

V četrtek, 21. januarja 2016 ob 19h je bila v prostorih RK Tržič Naklo slovesna primopredaja čeka gorenjskih rotarijcev (Bojan Belehar) v znesku 1400E za projekt Ivana Kobilca. ZAHVALA ZA ROTARIJSKI DONATORSKI PRISPEVEK,

V soboto, 23. januarja smo po obisku kiparja Mirsada Begića v Ljubljani dobili zagotovilo, da bo izdelal busto Ivane Kobilca v spominskem parku pri farni cerkvi. Znani kipar Mirsad Begić (zadnje njegovo delo so "sveta vrata" v breški baziliki) je že obiskal Podbrezje, Ivano Kobilco je že "začutil". Pričakujemo še eno njegovo vrhunsko stvaritev, ki bo postavljena pri nas.

V soboto, 6. februarja na ZČ PGD Podbrezje je Milan predstavil pesem podbreškim gasilcem, ki jo je napisal v zahvalo za njihov trud, ki ga je začutil ob gasilski vaji lani na njegovi kmetiji.

V nedeljo 7. februarja je bil že 6. Prešeren dan pod podbreškima lipama. Oblaki so nosili težo, ki je nežno pršila po naši deželi in v stisko spravljala bralce Prešernove poezije. Letos smo se že 6. poklonili spominu našega poeta. V Podbrezjah se na ta dan praznika zberemo na dveh koncih vasi: Južni del Podbrezjij pod lipo v Dolenji vasi in severni del pod lipo na Taboru. V čas in prostor zadoni sedma kitica Zdravljice, slovenska himna. Žebranje med ljudmi utihne. Na njihovih obrazih se pojavi nekaj slovesnega, spoštljivega, skoraj svetega. Letos sta se glasova izvajalcev himne izpod taborske lipe in izpod lipe v Dolenji vasi slišala daleč naokoli. Čisti, angelski sopran je pobožal polja in pokrajino pod Taborsko cerkvijo, čez gozdiček poletel proti njivam in hišam, se srečal z žametnim baritonom nad Dolenjo vasjo, se objel v poetovi pesmi in utonil v daljavi. V Podbrezjah imamo res veselje in srečo, da se vedno najde kdo, ki je pripravljen priti k nam in sooblikovati naša kulturna hotenja in žlahtnost slovenske besede, pesmi in to podarjati tudi drugim. Na naših prireditvah in srečanjih se vaščanov nikoli »ne tare«, kot bi rekli po domače. Ampak tisti ki pridejo, nikoli ne odhajajo praznih rok. Vem, so mi povedali. Nastopajoči, skupaj z njimi, soustvarjamo trenutke v katerih besede naših poetov najdejo pot do njihovega srca. In to je namen umetniškega ustvarjanja in odgovornost nas, ki ga posredujemo poslušalcem. Na taboru smo brali Prešernove Gazele, v Dolenji vasi Sonetni venec ob klavirski izvedbi Sonetnega venca slovenskega skladatelja Vitja Avsca. Rdeča nit v tej poetiki je ljubezen, čustvo do domovine in ženske.

»Lepo je govoriti o ljubezni, kadar je srečna, cvetoča, pravkar rojena, sramežljiva ali neustrašna, kadar je stalna in trdna, mogočna in neuničljiva. Zgodi se, da hrepeni, joče, da vse hoče, tudi česar ne more dobiti. Je ljubezen do moškega, do ženske, otroka, domovine, narave, kulture. Je ljubezen do lepega. Dr. France Prešeren je svoj pesniški dar uporabljal zato, da je slavo pel rodni zemlji, da je slovenskemu narodu povedal, da sme zahtevati in upati, da bo enkrat združen in enakovreden ostalim narodom in sam svoj gospodar. Zavzet je bil za dobro lastnega naroda. Ljubil je slovensko besedo, ki jo je znal tako mojstrsko preliti v rime. V ljubezenskih pesmih pa je pogosto izražal razočaranje nad ljubeznijo, kot srečo ob izpolnjeni združitvi s svoj Julijo. Njegovo pesniško srce je bilo z neverjetno silovitostjo, iskrenostjo in globino izpovedne pesmi.«

Dan se je nagibal v večer. Poezije so se zapirale, pesmi so še vedno, kot lepi trenutki lebdele okoli nas. Kdor je želel in hotel jih je vzel s seboj in grele ga bodo do prihodnjega svečana, pa čeprav pod dežniki ali prijazno streho, ki nam je bila letos namenjena v Dolenji vasi, kjer so nas sprejeli in pogostili, kot znajo samo prijazni in dobri ljudje.

Na Taboru pod lipo so brali: (pela je Mateja Praprotnik Blumauer)

mladi: Gaja Dobravec, Sara Kavčič, Živa Rakovec, Ema Grašič, Peter Grašič, Grega Aljančič, Teja Jerala, Tina Jeglič, Štefan Grašič, Jan Šprajc.

odrasli: Nataša Kne, Uroš Valant, Jernej Jeglič, Milena Jeglič, Milan Debeljak, Monika Lampič, Darko Đurič, Jasna Mali, Joc Perne, Daca Perne, Tone Potočnik.

V Dolenji vasi pod lipo so brali: (glasba in petje Matevž Jekovec)

Milenka Jekovec, Matevž Jekovec, Nika Drinovec, Nina Drinovec, Maj Tavčar, Gal Mihelič, Stane Mihelič, Tone Strlič, Aneja Gros, Anže Skodlar, Marta Frantar, Lucija Bačič in Tibor Brvar.

V ponedeljek 8. februarja smo sodelovali na Prešernovem semnju pod okriljem ZKD Kranj. V mestni knjižnici smo imeli svoj prostor in s sliko Kofetarica in nekaj miniaturnimi Poletja in Kofetarice opozarjali in zbirali sredstva za projekt ob 90 letnici smrti Ivane Kobilca. Ena vrsta so miniatures, "LE KOŠČKI IZ SLIK SLIKARKE" druga pa "TUDI TI SI LAHKO KOFETARICA".

V februarju je izšla je **peta knjiga pesnika Milana Debeljaka** z naslovom Recept za pesem. Izšla je peta knjiga pesnika Milana Debeljaka z naslovom Recept za pesem, v kateri ga pojasnjuje v nič manj kot 2368 verzih. Delo je doslej najboljše, saj so pesmi napolnile kar 260 strani. Vsebina je sestavljena nekako iz treh sklopov. V prvem najdemo misel: »Pesem je odkršek sanje razigrane Večnosti, ki se čudežno v spoznanje in lepoto spremeni«. In zvrstijo se pesmi, ki govorijo o moči besede, o verzih, o kiticah.... O lastnosti pesmi, ki je nesnovna hči duha. V vseh zbrani pesmih pa Milan služi idealu, brez katerega ni poezije. Ideal ga rešuje pred površnostjo vsakdana in mu kaže svetlobo neba nad največkrat res banalnimi problemi, ki si jih ustvarjamo ljudje sami. Poleg izvirnih besedil pesmi, ki govorijo o nastajanju te umetniške lepote besed, najdemo nadaljevanji tretje in četrte knjige, umetelno postavljeno v to peto. Na koncu so se znašli še epigrami in skeč.

24. februarja je prežgodaj ugasnilo življenje našega bivšega člana Matica Jegliča. Pogreb, ki je združil množico, ki je Podbrezje še niso doživele, je bil v ponedeljek 29. februarja.

V februarju **smo s člani RK Tržič Naklo**, ki so nas prvi podprli pri projektu, **hodili po šolah obeh občin** in tako so učenci skupaj z našimi slikarji, ki so naslikali **25 miniaturnih, poslikali še ostalih 210**, ki smo jih potem ponudili v odkup ob raznih priložnostih ali jih imeli za promocijo in iskreno zahvalo tistim, ki so nas še kasneje podprli.

Ves čas smo po malem **objavljali prispevke vseh mogočih vrst**, da bi opominjali na naš osredni dogodek. Kaj imata skupnega **pisateljica Mimi Malenšek in slikarka Ivana Kobilca**? Naše društvo se v letošnjem letu posveča obema umetnicama. Eni postavljamo spominsko sobo, drugi spominsko obeležje. V zahvalo, ker sta bili tako naši in tako veliki za ves naš narod.

V petek, 4. marca smo pripravili vse potrebno za zbor članov, ki je bil, kot vedno posvečen pregledu realiziranih dogodkov v preteklem letu (2015) in načrtovanju dela za prihodnje leto (2016), ki smo ga že dodobra zaznamovali z nekaj dogodki. Zbor smo začeli z lepoto pesmi iz najnovejše Milanove zbirke, se pogovorili z županom Markom Mravljom in si na koncu ob neformalnem druženju še izmenjali mnenja po manjših skupinicah. Taki klepeti tako dobro denejo in zbuja optimizem, ki ga s svojim delovanjem živimo v skupnosti in se trudimo vibrirati s frekvencami kulture. Zdi se, da je sleherno potrebno vse bolj in bolj, da z utrjevanjem korenin kulture utrjujemo in lepšamo drevo, ki bo dajalo sadove, senco, zrak, lepoto.....Uredili smo tudi vse statutarne formalnosti, pregledali finance (Alenka Fister) in se veselili prihranjenih sredstev, da do naslednje dotacije lahko kvalitetno delujemo naprej.

V četrtek, 24. marca smo predstavili slogan: »Kamen na kamen palača, zrno na zrno pogača«, po katerem zbiramo sredstva za monografijo o Ivani Kobilca. Zrna ali kamni so tudi **miniature**, ki so jih narisali učenci **OŠ Naklo in PŠ Podbrezje**. Skupaj s člani RK Tržič Naklo smo jih **42 razstavili** pred in po prireditvi ob materinskem dnevu. Lepo je bilo videti učence, ki so k svojim izdelkom veselo pripeljali starše in babice, da jih predstavijo in povejo kaj o nastajanju. Veliko so znali povedati tudi o slikarki Ivani Kobilca in tudi s tem je bil dosežen namen.

3. aprila smo obiskali **livarja Boruta Kamška**, ki je že izdelal prvo fazo buste Ivane Kobilca. Hkrati smo si v cerkvi v Prežganju ogledali še neverjetno podobnost kipa sv. Ane tu in naše v Podbrezjah. Ni čudno,

saj sta oba kipa in še drugi, delo našega **Petra Žiwobskega**. Tako počasi sestavljamo mozaik poti, ki jo je nadaljeval s svojimi deli.

V začetku maja so se začele intenzivne priprave na oblikovanje monografije z oblikovalko Evo Remškar, z dr. Lidijo Tavčar pa smo že od januarja sodelovali pri pripravi besedila in dovoljenjih za uporabo fotografij z mnogimi pogodbami in aneksi k pogodbam. Vzporedno so potekali nešteti klici z donatorji in ravno tako ob sklenitvi dogovora za donacijo tudi podpisovanja pogodb.

V soboto 9. aprila je bil Literarni večer pesmi Milana Debeljaka pospremljen z razstavo klekljarskih izdelkov in zahvalo učiteljicam. Ta večer so se nitke prepletale s poezijo in pobožale sleherno dušo v prenapolnjeni dvorani.

Milanova vnučka Zala ga je pogumno začela ob spremljavi kitare in ogrela srca s pesmico Na okno tok, tok. V nadaljevanju je bil večer zasnovan s prepletanjem pogovora med pesnikom in voditeljico Natašo ter prebiranjem pesmi ob projekciji iz vseh treh sklopov zadnje knjige. To nalogo je Milan zaupal svoji lektorici Jožici Virnik, prijateljici Ivki Sodnik in sošolcu Romanu Gašperinu, ki so jo s svojo tenkočutnostjo in bralno nadarjenostjo odlično izpeljali. Jožef Perne je ves večer skrbel za slikovno podporo vsem povedanim besedam, ki so jih na platnu spremljale ustrezne fotografije tekstov pesmi, fotografij starejših predstavitev, fotografij iz klekljarskih delavnic, fotografij obeh garnitur prtov iz obeh cerkva in fotografij klekljarskih umetnin.

Milan je govoril o odločitvi, da bi rad razdelil svoje izkušnje in spoznanja ob svojem pesniškem poklicu. V pesnitvi bi rad pokazal ljudem vrednost in lepoto pesmi in jih navdušil za pesnjenje. Iz obširnega poglavja o besedi, verzu in kitici smo slišali odlomek ---Izvor in moč besed:

V nedeljo, 11. aprila je v farni cerkvi sv. Jakoba **zadnjič maševal** in se poslovil **msgr. Janez Rihar**, ki je bil z nami skoraj 14 let kot župnik Janez. Ko smo se pred oltarjem s stiskom rok poslavljali od njega, skoraj ni bilo očesa, ki ne bi potočilo solzo. Pritekle so, ne otroci, niti mladi, tudi ne moški jih niso skrivali. Bile so kazalec, da smo ga cenili, kot Božjega pastirja, kot **zelo aktivnega člana Kulturnega društva** Tabor, kot idejnega očeta Pirčevih dnevov in spominskega parka, kot.....

V sredo, 13. aprila smo odprli spominsko sobo pisateljice Mimi Malenšek. Prav poseben je bil večer je bil, saj se je v Podbrezjah odpirala prva spominska soba sploh in to najbolj plodoviti slovenski pisateljici na njeno četrto obletnico smrti. Začeli smo seveda s kulturnim programom, ki ga je vodila Nataša Kne. Po uvodnem pozdravu je spregovorila pisateljica skozi odlomek, ki ga je bral Milan Debeljak, nadaljevala Dacia Perne s sprehodom z njo v sliki in besedi od leta 2005 do 2013, vmes so zazvenele kljunaste flavte vseh velikosti in oblik, ki so jim vdihnile življenje mlade flavtistke iz GŠ Tržič. Nato smo poslušali odlomek iz zadnjega dela, Ko zori jerebika, v interpretaciji Alenke Fister. Ko pa je na oder stopil osrednji gost, Prešernov nagradjenec Tone Partljič se je resnejši del prireditve prevesil v hudomušnega, a zelo vsebinskega. Za zaključek je vodja projekta Jožef Perne predstavil sklope spominske sobe, idejno zamisel in se zahvalil vsem izvajalcem. Trak sta slovesno prerezala hči in sin pokojne pisateljice, ki sta ju spremljali mali dvojčici, pravnukinji. Tudi naši otroci so bili zraven, saj je bilo odpiranje spominske sobe nekaj, kar je bilo potrebno videti. Sicer pa je bil ogled prostorsko omejen in v koloni po stopnicah se je bilo potrebno zvrstiti. Obiskovalci so zadovoljni odhajali nazaj v dvorano na prigrizek in pomenek med seboj in z gostom. Ni jim bilo žal malo potrpeti v veliki množici prisotnih. Ocene so bile odlične in začudenje, kako veliko podatkov smo estetsko postavili v tako majhen prostor. Z nami v polni dvorani je bilo kar nekaj uglednih gostov, ki so pohvalili postavitve v spominski sobi, se vpisali v knjigo in se še dolgo družili z nami v dvorani in v knjižnici, kjer je bil gostitelj Tone, saj smo mu na pult pripravili jagode in šampanjec, darilo pisateljčine družina. Ob bok velikim smo se postavili, s postavitvijo in programom, predvsem pa je naš Kulturni dom pridobil na

notranji lepoti in vrednosti, so rekli. Finančne težave so bile vzrok, da smo s projektom kasnili. Kljub temu smo vztrajali in nižali stroške, kar se je le dalo. A prostora kot takega smo se morali lotiti tako, da smo do temeljev na tleh in stropu odstraniti propadajoč material. Potrebno je bilo kupiti zastekljene vitrine, plačati izdelavo časovnic in vseh napisov, instalacije in svetlobna telesa, novega poda, pleskanja in barvanja. Izvajalci so bili kustosinja Nataša Robežnik (brezplačno), mojster Andrej Gubanc, mizar Darko Štular, steklar Jaka Bugar, elektro instalacije Silvo Šefer in Joc Perne. Oblikovanje slikovnih panojev in s tem tudi podobo sobe smo zaupali studiu U3NEK, Monika Lampič in Eva Saje sta oblikovali estetski ambient, ki sta ga vmes dopolnjevali z našimi željami in zahtevami.

3. maja smo pisali iskrene čestitke, Darko podprvak. Naš član in plavalec Darko Đurić je izvrstno začel nastop na evropskem prvenstvu na Portugalskem. V svoji paradni panogi 100m prosto je s časom 1:28,21 zasedel izvrstno 2. mesto in srebrno medaljo.

V četrtek 5. maja ob 18 h je bila pred Dupljansko graščino slovesnost ob odprtju razstave in zasaditev trte miru in prijateljstva. Trta, potomka najstarejše, več kot 450 let stare trte iz Mariborskega Lenta, simbol miru in prijateljstva od 5. maja raste tudi pred Dupljansko graščino. Zasaditev in otvoritev razstave o rotarijstvu ob 18 uri. Bilo je sproščeno in slovesno. Tam je bila tudi naša Taborska Urška s pozdravnim govorom. Srečala sde je tudi z dupljansko Fani iz slike Poletja. Vedeli smo, da bo del zbranih sredstev namenjenih našemu projektu Ivana Kobilca.

12. maja in 18. aprila sta bili izdelani razglednica in znamka za projekt Ivana Kobilca. Tekli so dogovori za žig in se vršila potrebna urejanja dokumentov s PTT.

17. in 18. maj fotografiranje Kobilcinih fresk v Sarajevu v cerkvi sv. Cirila in Metoda. Pri projektu in kontaktih so pomagali sarajevski rotarijci in prof. Metka Kraigher Hozo. Fotograf je bil Joc Perne, za kar mu je bila NG hvaležna, še posebej dr. Lidija Tavčar, saj fotografij teh fresk doslej še niso imeli.

V začetku maja smo kupili blago in začeli pripravljati kroje za oblačila, ki smo jih potrebovali za postavitve prizora iz slike Poletja. Izdelali smo plot, pripravljali nastopajoče in posredovali besedilo Borutu Veselku, da smo pridobili njegov avdio posnetek opisa prizora.

6. junij-- V spominskem parku smo začeli z izvedbo potrebnega nižanja kipov in posledično prestavljanja na priporočilo strokovnjakov in tehtanju med nekaj možnostmi. Potrebno je bilo izdelati nove napise, kar je prineslo še dodatne stroške. Prav tako smo urejali tudi travno rušo. Med tem je kipar Mirsad Begić z livarjem Borutom Kamškom že ustvaril svojo mojstrovino, ki se ji je posvetil na res poseben način.

7. junij –izdelani plakati s sliko Poletje, ki so bili vsi po vrsti po ali celo pred dogodkom skrbno odstranjeni in shranjeni. Ljudje so si jih želeli za spomin.

10. junija smo pripeljali oder in stole s TNP-ja in sklenili pogodbo.

16. junija je bila prva generalka in skrbi s streho so odpadle, saj smo z gotovostjo upali, da ne bo deževalo.

17. junija je bila izdana monografija Ivane Kobilca z naslovom Videla sem svet in življenje. Izdelek je bil zares lep in je že takoj vzbudil zanimanje. Tudi pri tisku smo imeli nekaj zapletov in dodatnih stroškov zaradi posebnosti in barv najpomembnejših slik v knjigi, saj so bile potrebne strožje zahteve s strani NG in fotografa.

17. junija izpeljan kresni ples RK TN-z naslovom slike za slikarko, na katerem smo intenzivno sodelovali, z zbiranjem slik, izdelavo biltena in postavitvijo na dogodku, saj smo si ob pomoči RK TN obetali prepotrebna sredstva za projekt.

V soboto, 18. junija, smo sodelovali na prireditvi Pozdrav poletju. Že tradicionalno, med 9. in 13. uro poteka na Glavnem trgu v Kranju. Pripravlja jo Zveza kulturnih društev Kranj, katere člani smo. Delali smo reklamo za odkritje spomenika naši slikarki.

V torek 21. junij dan D (2.376) ogledov—odkritje spomenika Ivani Kobilca. Slovenskemu narodu je dala umetniško izpolnitev v Poletju, Kofetarici, Likaricah, končno smo se ji oddolžili na njej lasten način, z umetnino. Hkrati je obeležje namenjeno slovenskemu narodu, z njim smo se poklonili preteklosti, občutili sedanjosti in se zazrli v prihodnost. »Želeli smo narediti in Ivani pokloniti najlepše, kar premoremo, saj je tudi sama svojo notranjo lepoto zrcalila v ljudeh in cvetju na svojih slikah in potrjevala besede, da je bilo v njenem življenju polno sonca. Mi ji verjamemo, saj ga v polni meri v sebi nosi njeno in naše Poletje. Vsak čas ga boste zagledali tudi v živo in verjamem, da bi ga slikarka upodobila enako kot takrat.«

S temi besedami, ko je že opisala nastajanje projekta, je predsednica KD Tabor Daca Perne nekako zaključevala, ko se je na nebu pojavila nenavadna konkavna mavrica, zelo redek pojav. Mnoge je očarala, saj je bilo videti, da nam nebo ali pa slikarka sama pošilja pozdrav. Tako smo dobili poleg lepega vremena za prireditev še posebno sliko na nebu. Pravo darilo.

Sliko Poletja, ki je bila postavljena v živo, je z naslednjimi besedami opisal glas Boruta Veselka: ».... V senci sadovnjaka se Fani posveča pletenju cvetlične kite. Spokojnost ji leži na mladem licu. Jo sploh kaj lahko premoti? Je poletna idila popolna? Brez nemira? A kdo je prinesel skrivnostni nasmeh, ki ga nosi na ustnicah? Ali se za popolnim videzom lahko v srcu mladenke skriva nemir, spretno prikrit za spuščnim pogledom? Ivana je morala vedeti, da bo preprost in čist nasmeh na ustnicah njene sestre začaral vsakogar, ki bo postal pred sliko. Otroci, očarani nad prelepo obiskovalko, zavzeto prinašajo cvetje.....«.Prizor in glas sta marsikomu priklicala solzo v oči.

Slavnostna govornica je bila dr. Lidija Tavčar iz NG, avtorica monografije Videla sem svet in življenje, poznavalka naše slikarice: "Z njo in njenim ustvarjalnim življenjem se je sprehodila po vseh največjih mestih, kjer se je ustalila za ustvarjanje dlje ali krajši čas, a kljub temu v tujini preživela več kot pol svojega življenja. Kobilčina oblikovna metoda je realizem, njena paradna disciplina je bilo portretiranje, slikala je žanr in se posvečala slikanju cvetličnih tihožitij."

Po svojem scenariju je dogajanje pred mikrofoni povezovala Nataša Kne, ki se je zahvalila vsem, ki so bili del projekta, nastopajočim in vsem mecenom, ki so na kakršenkoli način finančno pomagali k realizaciji.

Program so sooblikovale pevke Carmen manet s pesmima Poletna noč in Kako lep je ta svet, duet Urša in Jure Kavčič s pesmijo Kot nekdo, ki imel me bo rad ter in violinistka Katarina Miklavčič. Kip je blagoslovil župnik David Jensterle.

Ivana Kobilca je ustvarila na stotine slik, skic, fotografij, ilustracij, tudi Pesmi Simona Jenka. Njegovo Sliko je povedala Alenka Fister. Ob dveh vhodih v park je po en par otrok FS Podkuce s soljo in kruhom pričakal goste. Pomagala jim je kresna vila in se ves čas prihajajočim trudila nasuti v čevlje praprotno seme, da bi po legendi lahko tisto noč razumeli govorico živali.

Enako je storila tudi častnemu gostu predsedniku republike Slovenije Borutu Pahorju, ki je skozi špalir narodnih noš prišel na svoje mesto in malo kasneje s predsednico KD Tabor odkril tudi kip Ivane Kobilca, ki jo je kot mlado, portretiral kipar Mirsad Begić. Na voljo so bile razglednice in znamke z žigom na poštnem okencu. Prav tako so bile na voljo knjige - monografija Ivane Kobilca VIDELA SEM SVAT IN ŽIVLJENJE po promocijski ceni, ob vsaki pa darilo miniatura v lični škatlici z vsebino.

Po končani prireditvi, ko se je dan prevesil v večer in so se že posladkali z jabolčnim zavitkom in sokom, smo goste povabili na sprehod do našega Tabora s protiturško utrdbo ali na drugo stran do spominske sobe pisateljice Mimi Malenšek. Vabili smo jih, naj se razgledajo po podbreških poljanah, kjer se je nekoč sprehajala tudi Ivana Kobilca. Morda je prav na tak večer v idejnih obrisih začelo nastajati njeno veličastno delo okli katerega se je spletla celotna prireditev.

25. junij Domovina brez kulturne dediščine, je kot drevo brez korenin.

V KD Tabor se trudimo dediščino ohranjati in negovati korenine. Kar znamo in zmoremo, naj bo domovini za 25. rojstni dan. (342)

V nedeljo 3. julija ZLATA MAŠA msgr. župnika JANEZA RIHARJA. Slovesnost je potekala v farni cerkvi sv. Jakoba in se nadaljevala v Kulturnem domu.

Program sta po nasvetu župnika Davida Jensterleta pripravila Alenka Fister in Milan Debeljak. V narodno nošo smo oblekli Lucijo Šprajc in Grega Aljančiča, ki sta izmenično ob besedi prinašala na ogled fotografije v A3 velikosti.

Župnik msgr. Janez Rihar (letošnji zlatomašnik) je od leta 2002, ko je prišel v Podbrezje, poleg svoje pastoralne službe ves čas močno deloval na področju ohranjanja kulturne dediščine. Bil je član kulturnega društva vseh 14 let in bil vedno na voljo z nasveti in pobudami. Na njegov predlog je bil ob župnišču postavljen spomenik Francu Pircu (tudi ideja za Pirčeve dneve), ob cerkvi pa spomenik Karlu Mauserju in posledično je tam na cerkveni zemlji nastal spominski park. Obe cerkvi (farna in taborska) sta doživeli notranjo prenovu, farna pa še temeljito protipotresno obnovo, ki je terjala veliko znanja. Obnoviti je dal vse oltarje in kipe v farni cerkvi, ki so delo znamenitega poznozgodnjega kiparja Petra Živobskega. Na Taboru je dal postaviti kužno znamenje, obnovil in vrnil je orgle Petra Rojca v taborsko cerkev, vodil gradnjo Pirčevega doma, kjer imamo tudi prostore za kulturne prireditve. Kljub bolezni, ki ga je pestila v zadnjih petih letih, se je močno trudil z načrtovanjem obnove strehe v farni cerkvi. Vse prej navedene finančno zahtevne projekte je izpeljal na tak način, da skoraj nikoli nismo sredstev posebej zbirali. Z veliko varčnostjo do samega sebe in s pomočjo od drugod je se je kaj kmalu po zaključku enega projekta lotil naslednjega.

Skratka, po njegovi zaslugi se je v letih njegovega bivanja pri nas v Podbrezjah naredilo marsikaj, kar je videti in še več tistega, kar se je zapisalo v srca in spomine Podbrežanov. Nenazadnje je to pokazalo ganljivo slovo ob zadnjem maševanju, ki je prišlo tako nenadno. O vsem kar je počel, zaradi svoje velike skromnosti ni veliko govoril. Raje je deloval.

V soboto, 23. julija ob 20. uri je bila na **bistriškem klanecu spominska** slovesnost ob 74. letnici spomina na tragični dogodek v našem kraju. Slavnostni govornik je bil tokrat g. Tone Strlič. V uvodu je prebral odlomek iz romana Sonce je obstalo naše pisateljice Mimi Malenšek in njeno videnje tragičnih dogodkov. V nadaljevanju je nekaj njegovih poudarkov: «Devet nedolžnih domačinov in petdeset talcev, ki so jih pripeljali iz zapora v Begunjah je bilo v trenutku ob svoje najdragocenejše, življenje. Za sabo so pustili svojce, prijatelje, sosede in znance. Krog žalosti se je razširil na vse te ljudi, na Bistrico, Podbrezje in okoliške kraje.

Prav tako se dogaja še vedno, v naši Evropi. Znova lahko vidimo podobne nesmiselne smrti.

Fanatizem je samo zamenjal zastave. Zaradi tega je dobro, da stojimo na tem kraju in se spominjamo nesrečnih žrtev. Vsakič znova se nam mora vsaditi v zavest, da se take tragedije ne smejo več zgoditi.

Še bolj pomembno je da to vedenje in spomin prenesemo na mlade – kot nekakšen genski zapis.

Vojna in nasilje rodita samo novo nasilje. Nas tukaj in zdaj povezuje tragedija izpred skoraj tri četrt stoletja, zato bi bilo prav, da bi nas povezovalo predvsem življenje v naši skupnosti. Ponosen sem, da sem Podbrežan, saj nas povezuje prav to. O tem smo v zadnje pol leta že veliko slišali in prebrali, Podbrezje so se na novo vrisale v zemljevid Slovenije z dogodki, ki niso pomembni le za nas, ampak širše. Samo povezani v skupni želji izboljšati naše bivanje zmoremo pot v prihodnost.«

Kulturni program je skrbno pripravila in ga povezala Milenka Jekovec, pomagali pa so ji Zaž Hozjan s saksofonom, Gaja Dobravec, Sara Kavčič, Maj Tavčar in Tibor Brvar pa so brali pesmi Toneta Pavčka in tekste, ki so imeli močno sporočilno noto. Voditeljica se je spraševala, ali je še kaj sočutnega spomina na preteklost, ki je bila polna strahu in upanja. Danes upamo, da se kaj takega ne bo nikoli več ponovilo, zato si vsako leto sredi tega lepega zelenja, ki morda še pomni ugašajoče poglede umorjenih, vedno znova obljubljam: »Nikoli več!« Domačini, ljudje bistriškega klanca so še dolgo z grozo in strahom pripovedovali o strašnem dogodku, o streljanju talcev in požigu hiš. Kako z ranami v srcu in duši preživeti tako grozoto? Da se ne pozabi, lahko pomaga nežna pesem. Kar nekaj so jih zapeli pevci CeMPZ pod vodstvom Janka Kozjeka. Poklonila se je častna četa PGD Podbrezje, Duplje, Žeje-Bistrica, Naklo. Podžupan Albin Golba je poskrbel za organizacijski del dogodka in pristojni za venec ob vznožje spomenika, ki ga ni več.

8. sept. smo držali pesti za našega člana in para olimpijca Darka Đuriča. Darko, opravil si vse, vse dal od sebe, ves čas si bil inspiracija mnogim. Pa kaj ni to največ? Srečno se vrni, mi te pričakujemo v soboto, 24. 9 ob 17.30 v Podbrezjah ali Naklem

V četrtek, 15. septembra smo na povabilo direktorja g. Jožeta Cerkovnika in delovne terapevtke ga. Simone Ušeničnik **gostovali v Domu sv. Martina v Srednji vasi nad Bohinjem.** Ob predstavitvi zapisa odkritja spomenika Ivani Kobilca na DVD-ju smo predstavili tudi naše dosedanje gradivo v zvezi s pomembnimi ljudmi iz Podbrezij. Z nami je bil tudi msgr. Janez Rihar, ki zdaj domuje na tem koščku raja, kar ta del Slovenije tudi je. Tako lepo se je bilo pogovarjati s stanovalci, saj so nekateri dobro vedeli za Mimi Malenšek in slikarji za Ivano Kobilco. Obe umetnici sta ljudem, ki radi berejo in slikajo zelo blizu. »Na stara leta, če prej ne moreš, vse to zaužiješ s polno žlico!« so povedali. Del stanovalcev omenjenega doma je naš Tabor obiskal že v lanskem letu, zdaj pa so obljubili, da bodo prišli na našo Kulturno pot in Spominski park pomembnim Podbrežanom.

v soboto, 24. septembra 2016 ob 17.30 uri je **bil slovesen sprejem dveh para olimpijcev** --- RIO 2016. »"V svet sva nesla svojo domovino. Ponosno in z ljubeznijo, z zanosom. Na odru s športniki drugih narodov sva svetu razodevala njeno moč in vztrajnost. Ko bi šla v svoje boje sama, bi omagala. Domovina ni prazna beseda. To ste vi, dragi prijatelji. Z drugimi sva se kosala za vas in z vami. Tudi z vašimi darovi, ki ste jih nekoč sami nežno polagali v najini naročji.

Ne potrebujemo vsi ljudje enako ljubezni, vsak pa potrebuje drugačno ljubezen zase. Naj bo danes dan najine zahvale. Ker ne moreva objeti vsakega posebej, vas objemava vse hkrati. Ne bova izrekala vaših imen, sami poznate zgodbo svoje dobrote. Tudi vam ne prinašava bleščečih zmag in kolajn, ki bi razgrele vaše čustvo z novim ponosom. Vaše darove sva spremenila v napor in žulje, v škropljenje vode in lahkotne korake. To in vedno nov neustavljiv pogum polagava pred vas za spomin najinega veselja nad vami. Prosiva vas, sprejmite najino hvaležnost." To so bile besede zahvale, ki sta jih v imenu obeh para olimpijcev Darka in Sandija prebrala Milan Debeljak (avtor in Darkov krušni oče ter Primož Černilec iz Sandijeve ekipe). Poseben avto za posebna slavljenca, ki sta se pripeljala v športni park OŠ Naklo in posebni spremljevalki, Urška iz Tabora in Fani iz Poletja, so bili uvodni prizori, ki jih je dinamično povezoval Jure Renko. Pevka Fani Križaj je s svojim žametnim glasom zapela Zdravljico, kasneje pa še I believe I can fly. Težko bi izbrali primernejše besedilo za naša junaka, ki pa v polni meri velja tudi za pevko. Zvrstili so se govori, zahvale, obdarovanja (občine in obeh vasi slavljenec), ples (male skokice s Slovenija moja dežela) in glasba (v prvi skupini trije mlajši harmonikaši, v drugi pa dva prekaljena), vsi Podbrežani. Nastopili so najmlajši in pogumno zapeli pesem Darko, naš junak si, z Mojco Debeljak. Pesem presenečenja za Sandija je prebral Ivan Meglič, obe pa napisal naš pesnik Milan Debeljak. Z nami so bili predsednik ZŠIS - POK (g. Damijan Lazar), generalni direktor direktorata za šport (g. Boro Štrumbelj), selektorica plavalne para olimpijske reprezentance Slovenije (ga. Jana Čander), predsednik PK Gorenjska banka Radovljica (g. Aleš Klement), trener (g. Roman Kejžar), koordinator (g. Primož Černilec), podžupan Občine Radovljica (g. Miran Rems), in, vodja

korporativnega komuniciranja družbe Lidl Slovenija (ga. Tina Cipot).

Ob koncu, po zahvali Sandiju in Darku, zahvali visokim gostom, zahvali vsem nastopajočim in obiskovalcem, je sledil še županov golaž. Občina Naklo je bila edina, ki ima dva para olimpijca.

Naše (finančno so nakup zlatnika poleg našega podprla še ostala tri podbreška društva) darilo Darku : športniku in našemu članu: Podlago v orehovi korenini je izdelal za Darka Stane Aljančič, modro skrinjico pa podjetje Pelar iz Dupelj. Šopek v barvi slovenske zastave smo izdelali sami in mu napisali: Dragi Darko! Ker si za nas vse prav ti dragocen in ena velika medalja, ti poklanjamo Zlat cekin, ki naj nadomešča olimpijsko zlato, ki je shranjen na posteljici iz orehove korenine, ki je simbol trdnosti in notranje moči, lastne tebi, ki leži v modri skrinjici, ki je zaklad in simbolizira tvoj element, vodo, ki je hkrati nežna in močna, saj izdolbe tudi skalo. Moč take vode ti, naš junak, želimo še veliko.

V nedeljo, 25. septembra ob 19. uri vabljeni na **koncert Gorenjskega okteta** z gostjo Melanijo Markovič--- in našim članom Tomažem Debeljakom. Pevci Gorenjskega okteta pod vodstvom Andreja Ropasa in z gostjo, sopranistko Melanijo Markovič so razveselili s koncertom, ki nosi naslov Ljubim pisana polja.

Koncert je uradna predstavitev njihove dvojne zgoščenke in začetek prve večje turneje. Le nekaj dni po koncertu so se odpravili na obisk k našim rojakom v Argentino.

Gorenjski oktet sestavljajo pevci, ki so svoje izkušnje nabirali v različnih sestavih, v letu 2014 pa so ustanovili svoj oktet. Že od vsega začetka je njihova gostja sopranistka Melanija Markovič, skupaj s katero so že izdali zgoščenko Božične pesmi. Pevci si želijo na osnovi lastnega truda in dela pričarati v glasbi kanček »tistega«, kar jih ponese daleč stran od vsakodnevnih skrbi in obveznosti. Na ta način so zasnovali tudi dvojno zgoščenko Ljubim pisana polja. Na prvi zgoščenci želijo z ljubezenskimi pesmimi predstaviti več odtenkov ljubezni, od srečnih trenutkov preko zapletov, vse do slovesa in nazaj k ljubeznivosti in veselju. Na drugi zgoščenci želijo izpovedati svojo ljubezen do domovine s pesmimi, ki pojejo o njenih lepotah, domotožju, hudomušnosti in razposajenosti njenih ljudi pa tudi tragiki. Nekaj mladih avtorjev je prav zanje napisalo nekaj novih skladbe. Morda bodo kakšno še na besedilo pesmi Milana Debeljaka iz knjige Recept za pesem, ki so jo dobili v zahvalo.

27.sept. - je bila izdana brošura Poti kulturne dediščine.

28. sept. - so bilo postavljenih že vseh 6 tabel, ki so del Poti kulturne dediščine Podbrezjij.

29. sept. - je bila postavljena slikarska razstava desetih znamenitih Podbrežanov.

V soboto, 1. oktobra 2016 ob 10. uri --11. TABORSKE DNEVE v okviru DEKD. Sklepna prireditev se je začela v Kulturnem domu, ogledom kulturne poti in se zaključila z razstavo desetih portretov znamenitih vaščanov v Pirčevem domu na Taboru.

»Pojdite z nami po Ivanini poti, spoznajte kulturno dediščino Podbrežanov, ki so pustili pečat. Pri tem vas bo vodila na novo izdana brošura, ki jo bo dobil vsak obiskovalec!« smo vabili s plakati in osebnimi vabili.

Dediščina obstaja s človekom, zato je naša dolžnost, da jo prepoznavamo, ohranjamo in negujemo. Letošnja tema, Dediščina OKOLI nas, nagovarja z besedama IŠČI in OKO. Z njima smo nagovorjeni, da bomo dediščino iskali z budnim očesom. Oblika kvadrata na letošnjih DEKD je izbrana zato, ker se v nasprotju s krogom, ki simbolizira naravo in neskončnost, v kvadrat vmeša človek s svojim ustvarjanjem, snovanjem, oblikovanjem. Mi smo vanj postavili Ivanin kip in Pot kulturne dediščine Podbrezjij poimenovali po njej. In na to pot smo pripeli še vseh ostali devet Podbrežanov, ki so v naši vasi pustili trajno sled, Podbrezjam mnogo dali in upamo, nekaj dobili tudi nazaj. Te dni jim vračamo tako, da se jih hvaležno spominjamo. Vseh deset je nekako hodilo po podbreških poteh, ki so sicer pred 100 in več leti izgledale malo drugače, pa vendar so bile to poti do ljudi do prijatelja, do

sočloveka v stiski, do človeka, ki potrebuje nasvet in znanje, do človeka, ki bi rad slišal glasbo in modro besedo, ki bi rad videl upodobljen cvet in otroka. Vse to so posebjali naši Podbrežani, ki se jih na tej poti spominjamo.

Taborski dnevi v okviru DEKD so letos 1. in 2. oktobra 2016 med seboj povezali tri dogodke, ki so povezali podbreško kulturno dediščino skozi dela izjemnih prednikov. Začeli smo s kulturno prireditvijo in predstavitevijo desetih izjemnih prednikov, ko smo na kratko pogledali, kje so pustili svoj pečat. Z besedo in sliko smo jih orisali z gostjo dr. Marto Frelj in domačimi člani: Milenko, Daco, Stanetom, Tonetom, Jernejem in Jocem. Vse sta povezali Klavdija in Sara. **Najbolj v preteklost sežemo s kiparjem Petrom Žiwobskim, ki je ustvarjal pred 260 leti in prav pri nas opremil notranjost farne cerkve in mnoge sosednje. Takoj za njim nekako 50 let kasneje je v samo petih letih trajno sled pustil župnik in sadjar Franc Pirc in je v istem času orglar Peter Rojc začel izdelovati veličastna glasbila. Deset let kasneje je že začel delovati najuglednejši šolnik, pesnik, urednik Andrej Praprotnik, in takoj za njim učiteljstvo, pošto in še kaj prevzel Fran Černilec. V tem času se je rodil Joža Tomše in pod maršal postal šestdesetleten ob začetku 1. svetovne vojne. Slikarka Ivana Kobilca je s svojim Poletjem kot tridesetletna zaslovela 25 let prej. Vsestranski pesnik Branko Jeglič se je v cvetu mladosti poslovil dve leti po koncu 1. svetovne vojne, a se je prav ob njenem koncu rodil pesnik Karel Mauser. Leto za njim in natančno 70 let po Prešernovi smrti pa se je rodila Mimi Malenšek, pisateljica z največjim opusom in postala častna članica našega društva. Osebno smo jo spoznalo vsi, saj se je poslovila šele pred nekaj leti.**

Iz Kulturnega doma smo šli potem po poti slikovite Ivanine poti od Kulturnega doma, do Pirčevega doma, kjer smo odprli slikarsko razstavo.

POT kulturne dediščine Podbrezje je pot ponosa Podbrežanov na svojo zgodovino, na znamenite Podbrežane in na svojo vas. Vasi in zaselki, ki sestavljajo Podbrezje, so tudi zaradi svoje lege, pestrosti naravnih danosti in prijaznih ljudi privlačevali »znamenite Podbrežane«, da so si tu našli svoj ustvarjalni dom. Pot, ki smo jo oblikovali, nam odkriva delček zgodovine Podbrezij in njenih ljudi, ki vabi k nadaljnjemu raziskovanju. Podbrezje so enkratna vas in upravičeno smo lahko ponosni nanjo. Pot nas vodi od Kulturnega doma mimo farne cerkve sv. Jakoba do Tabora. Vredno si je vzeti čas, razmisliti o Podbrezjah in njenih ljudeh, naužiti se razgleda s Tabora, ki nikogar ne razočara.

25. okt. uspešno zaključeno restavriranje kipa sv. Jožefa, ki je dolga leta polomljen in obledel čakal v prostoru nad zakristijo farne cerkve. Dela se je lotila vodja slikarske sekcije Barbara Pogačnik, ki je obljubila, da bo obnovila tudi Jezusov kip v Kovačevi kapelici.

V nedeljo, 6. nov. je bilo 17. srečanje starejših vaščanov. Kot smo obljubili že z vabilom in se na zahvalno nedeljo spodobi, smo se s hvaležnostjo, da nam je uspelo, v sliki in besedi sprehodili skozi pet pomembnejših dogodkov, ki smo jih izpeljali v tem letu.

Za izbor slik in predstavitev na platnu je poskrbel Joc Perne, Daco Perne pa je skozi fotografije z besedo priklicala spomine na odprtje prve spominske sobe v Podbrezjah, na predstavitev že pete knjige našega pesnika, na odkritje spomenika največji slivenski slikarki, na 50 let mašništva slavljenca, ki je bil v dvorani z nami, na odprtje poti kulturne dediščine, prve v zgodovini Podbrezij.

Pred vsemi temi predstavitvami je imel prvi besedo/zvok naš najmlajši harmonikar, Andraž, potem pa so se menjaje med predstavitvami zvrstili še Jaka, Bor in Štefan.

Vedno se razveselimo, ko v dvorano začnejo prihajati nasmejani obrazi naših starejših vaščanov. Nekaj posebnega prinesejo v nasmejih, ko se iz cerkve podajo proti Kulturnemu domu, letos še posebej. Ker je bilo zunaj deževno in hladno, se je prileglo stopiti v zavetje dvorane ob pogrnjeni mizi. Pričakovanje, da se spet srečajo in poklepetajo, nekateri le na ta dan, pa je posebno veselje. Tudi predvajanje filma izpred 50 let, ko je bila v Podbrezjah diamantna poroka staršev Zalesnik, je kar nekajkrat prebudilo veliko zanimanja, ko so na platnu nekateri prepoznali sebe ali soseda v podobi iz mladostnih let. Takrat so rekli v en glas: »Kako čas hitro beži, pa saj se še dobro spomnim, da je naša ata za slavljenca šel po obleko/narodno nošo v ..., jaz pa sem si za klobuk izposodil okrasje pri Korenovem atu. Pa koliko konj smo takrat zapregli za slavje, ja pa nič asfalta še ni bilo v vasi, le

makadamske poti, ja, cela vas je bila na nogah.«

Letos smo se pri pogostitvi odločili za spremembo in kanapeje zamenjali za obaro, kar pa je terjalo kar nekaj več pridnih rok, da so delile krožnike, ki so prav omamno dišali in prileglo se je na tako hladen dan, kot je bil. Cvetje so nam poklonili pri Gomzijevid, uredili pa smo ga po šopkih, da so lahko odšli z gosti domov. Vsem gospodinjam hvala za peciva in vsem, ki so z nasmehi in toplo besedo stregli našim povablencem, da jim je bilo z nami lepo.

v petek, 11. novembra ob 16. uri in soboto, 12. novembra dopoldne v prostorih župnišča pri farni cerkvi smo na **božičnih delavnicah izdelovali adventne venčke** za prodajo. Izkupiček je bil namenjen prepotrebni obnovi župnišča. S tem smo skupaj z otroki in odraslimi skušali pokazati, da nam zgradba veliko pomeni in jo z obnovo želimo ohraniti.

V petek, 11. novembra 2016 ob 18. uri v prostorih PŠ Podbrezje začetek nadaljevalnega tečaja klekljanja, ki bo trajal do marca 2017. Delavnice bodo spet vodile tri predane učiteljice, ki imajo veliko znanja in potrpljenja tudi za tiste, ki boste prišli prvič. Te so Anica Hvasti, Francka Prostor in Milena Hafner Jerič

V soboto, 19. novembra 2016 ob 10. uri smo v Kulturnem domu gostili gledališko skupino Kranjske čebelice s **predstavo ZELEŃKI. Domi Vrezec, režiser**, nam je ponudil (brezplačno) že drugo predstavo. Tokrat smo dvorano napolnili do zadnjega sedeža, saj so nekateri starši povedali, da je premalo prireditev za najmlajše otroke.

16.11.2016 je bilo za ustvarjalce DEKD dogodkov zaključno srečanje v otvoritvenem Štanjelu z namenom, da pregledamo uspešnost letošnjih projektov že 26. dnevov in začrtamo delo za naprej. Vsebinsko je dogajanje povzela koordinatorica gospa Nataša Gorenc, v nadaljevanju so spregovorili še g. župan občine Komen, v. d. gen. dir. Direktorata za kulturno dediščino na MK, ga. mag. Ksenija Kovačec Naglič in generalni direktor na ZVKD g. Jernej Hudolin.

v nedeljo, 4. decembra 2016 ob 17. uri smo pripravili 14. Pirčeve dneve posvečene Francu Pircu in Ivani Kobilca. Zbrali smo se pred župniščem ob osvetljenem Pirčevem spomeniku in novo tablo, ki ga opisuje. Za njen o vsebino in postavitvev je poskrbel Joc. Ob baklah smo prebrali in zapeli nekaj njegovih pesmi ter odšli naprej do spominskega parka s kipom Ivane Kobilca, k panoju o Blekovi hiši, kjer se je rodila Ivanina mati in postali ob tabli, kjer je nastalo Poletje. Na vseh treh lokacijah nas je z besedo pospremila Nataša Kne. Beseda nas je ponesla med spomine, ki jih vsak od nas v sebi nosi na izjemno slikarko. Ta dan smo se spomnili 90. obletnice njene smrti in nekako oživili spomin, ki so ga v Podbrezjah gojili med obema vojnama. Pohod z baklami smo zaključili na Taboru v Pirčevi dvorani, kjer so nas s pesmijo že čakali pevci CMePZ pod vodstvom Janka Kozjeka. Milenka Jekovec in Jernej Jeglič sta ob slikah na projekcijskem platnu brala Pirčeve pesmi, vse posvečene Podbrežanom, ki jim jih je pisal iz daljne Amerike, saj so mu naši takratni vaščani močno prirasli k srcu. Joc je z besedo in sliko posredoval še veliko novih informacij o Francu Pircu, ki so jih z zanimanjem poslušali gosti iz Pirčeve rojstne vasi Godiča pri Kamniku. Skupaj s kiparjem Stanetom Kolmanom so se nam pridružili na pohodu. Tako smo spletli tudi novo vez, ki bo morda rodila kake nove sadove. V nadaljevanju so nas s pesmijo Cerkev taborska presenetili pevci in zapeli še nekaj lepih pesmi, ki so šle do srca. Upamo, da so tudi njim šle do srca naše zahvale za sodelovanje v obliki PRIZNANJ zborovodjem, ostali pevci pa so dobili cvet in sladko škatljico. Tudi posebna pogostitev jim je bila namenjena, ki so je bili deležni tudi gosti. V prijetnem klepetu smo se še dolgo zadržali.

V sredo, 14. dec. smo pripravili že 2. božične delavnice, ki so bile namenjen lepšim božično-novoletnim praznikom. Barbara Pogačnik je oblikovala makete obeh cerkva in nekaterih hiš, nekaj so jih izdelali tudi otroci: Andraž, Anže, Jaka, Gal, Gaber. Z najmlajšimi pa smo izdelali še drobne angelce, ki bodo polepšali božično drevo ob jaslicah v farni cerkvi. Ustvarjale so Ana, Gaja, Sara, Nika, Lidija in Daca. Stane Aljančič, mojster oblikovanja v lesu se je tokrat lotil drugačnega materiala (stirodur) in izdelal dve ovčki, ki bosta sodelovali pri otroški igrici na sveti večer. Obleči ju je bilo potrebno še v krzno (kostumografinja Mojca Debeljak-Medvode) in narisati potrebno (Barbara). V Pirčevi dvorani smo se imeli lepo in Ivana Kobilca je bila spet z nami. Tudi mladim obrazkom še kako pristoji Kofetarica.

V soboto, 24. decembra je bila zunaj pod zvezdami uprizorjena Božična zgodba na Taboru. Bila je preplet dogajanja na štirih prizoriščih iz dveh različnih obdobij. Preteklost izpred 2000 let je podala roko sedanjosti. Skupina pastirčkov je izvedela, da posebna svetloba iz hlevčka napoveduje nekaj izjemnega in angel je napovedal, da bodo našli dete v jasli položeno. Dekleta so razmišljala, da je danes tako kot nekoč, ko za Jezusa mnogokrat ni prenočišča, ni prostora v naših srcih. Vse prepogosto se zgodi, da nimamo časa in se nam le neprestano mudi. On pa vendarle vztrajno prihaja, čeprav se ne vsiljuje; prihaja, da bi se znova rodil v današnjem svetu, v današnjem času, da bi se rodil predvsem v naših srcih: v mojem, tvojem, vsega sveta. Z igrico so otroci želeli prikazati na eni strani neprijazen odnos do sočloveka s polno izgovori, po drugi strani pa prijazen odnos deklice do starke, ki je v težavah. Nepričakovana nagrada stare gospe pa sporoča o sreči, ki jo občutimo, ko naredimo dobro delo nekomu drugemu. Skozi ves adventni čas so igralci hladna sobotna jutra namesto dolgemu poležavanju v toplih posteljah, namenili vaji za božično zgodbo skupaj z mentoricama Katarina Korenčan in Klavdija Aljančič. Druga skupina mlajših otrok pa je zvečer pri Kočarjevih skupaj glasbeno mentorico Mojco Debeljak vadila pesmi, ki govorijo o Jezusovem rojstvu. Seveda so bila prej potrebna še vsa mogoča pripravljalna dela, kot je izbor besedila, priprava hlevčka (Milan Debeljak), skrb za osvetlitev (Janez Klančar), ureditev prostora (Boštjan Aljančič), koordinacija z g. župnikom (Lidija Aljančič). Nagovarjalo je sporočilo letošnje božične zgodbe: »Najprej je jaslice potrebno postaviti v svojem srcu.« Res lep obisk na ta večer je dokaz, da ljudje še kako potrebujemo take prireditve, saj združijo male in najstarejše obiskovalce.

V ponedeljek, 26. decembra, na dan samostojnosti smo za pot po podbreških zaselkih in domovih pripravili **tri skupine kolednikov**. Z zastavo v roki so se spomnili tudi domovine. Z geslom: Česar se mi veselim, radi z drugimi delimo in za nas, VESELO DARUJEM, DA OSREČUJEM so bili spet zelo uspešni, saj so zbrali 1.530 €. Kolednike smo pogostili v gostišču Sonja na Bistrici. Spremljali sta jih Sandra Smodiš in Lidija Aljančič, pri prevozu pa pomagal Jože Skodlar z gasilskim kombijem. Kot vsako leto jim je potem v januarju misijonsko središče pripravilo dekanijsko srečanje, a vsakič z drugim gostom, tokrat s klovneso Evo Škofič Maurer. Takrat jih je spremljala še Katka Korenčan. Naj letno poročilo zaključimo z verzom iz teh dogodkov:

»Tvoj dar me iz dneva v dan bodri,
me greje, v meni vedno bolj živi.
Z Božjo pomočjo gradiva mir,
ki bo presegel vsak prepir.«

Okoli nas ljudje trpijo ob porazu,
živijo vsak v svojem mrazu.
Res ni potrebe, da jih zebe,
dajmo jim en košček sebe.